

Peter Pánis

Návrat domov

Kapitola 1.

Príchod

Ten pocit vrátiť sa do rodnej zemi. Ten pocit byť zas doma. Nikdy som si nemyslel že to bude také skvelé, rozmýšľam aké to bude stretnúť starých kamarátov. Dva roky v cudzine je dosť, skoro žiadny kontakt. Viem, myslíte si že som bol stále na Facebooku, ale nie, nebolo času. Robotu bola prednejšia. Keď som prišiel na Facebook tak to bolo len na skok, takže ani neviem kto už ako vypadá, ani správy som nepozeral, nič.

Práve som pristál na letisku, let bol docela únavný ale to asi len preto že som sa tam mrvil v sedačke a musel som počúvať to malé decko ako furt rapoce o blbostiach, ktoré ma absolútne nezaujímajú. Prechádzam cez východ von a vdychujem rodný vzduch ako by sa líšil od toho zahraničného, ale proste, domov je domov. Poobzerám sa či tu nestojí nejaký taxík, ktorý by ma zobral na železničnú stanicu. Nič nevidím, v duchu si poviem "Do riti." Tak idem do vnútra a do najbližšieho bufetu. Pýtam sa predavačky „Prosím vás“, predavačka vypadá byť mladá, viac ako 22 jej netipujem, pozrie na mňa a odpovedá

„Áno čo si prosíte?

„Chcel by som sa opýtať či nemáte číslo na nejakú taxi službu, pretože vonku nestojí žiadny taxík."

„Ale pravdaže, tu máte vizitku" podala mi ju a usmiala sa na mňa. Že by chcela flirtovať. Zasmial som sa v duchu.

Volám na číslo z vizitky, obsadené, „Do riti." Volám tam 10 minút, stále obsadené ale potom zázrakom to zvoní.

„Dobrý, chcel by som si objednať taxík s letiska na vlakovú stanicu."

„Ahá, dobre za desať minút tam bude taxík."

„Dobre tak budem čakať pred vchodom. "Konečne sa niekde už posúvam, hádam stihnem vlak keď nie, ma asi šľak trafi. Taxík príde asi za 15 minút. Sadám si do vnútra a hovorím „Hlavná železničná stanica." Pohli sme sa. Cesta je tichá, sledujem obrazy za sklom. Dosť sa to tu rozrástlo, nové budovy, asi sa ľudia sťahujú teraz viac do mesta ako na dedinu, môže byť, keďže práca v dnešnej dobe a u nás je asi len v mestách.

Prichádzame na stanicu, keď som tu bol naposledy bola v lepšom stave ako teraz. Vypadá to ako stará ošarpaná budova kde žijú bezdomovci. Mesto by ju mohlo aspoň natrieť. Vojdem dnu, pozerám si príchody a odchody vlakov a vidím že môj vlak príde za pol hodinku. Kúpim si lístok a sadnem si na stoličku. A rozmýšľam, aké to je u nás doma, ako kto vypadá, aké blbosti sa stali čo som tu nebol.

Rozmýšľam a rozmýšľam, keď tu zrazu vyhlásia príchod môjho vlaku. Nastúpim si do kupé, sú tu so mnou ďalší traja ľudia. Nejaký starší pán, ktorý vypadá ako Gargamel, už len ten kocúr mu chýba, na jeho meno si nespomínam. A potom tu sedia dáky manželia. Vidím, že čakajú prírastok do rodiny, hm čo to bude chlapec či dievča? Ako tipujem, tak dievča. Takže nasadím si sluchatka a pustím svoju obľúbenú kapelu The Black Keys a znova pozorujem obrazy vonku. Zrazu sa prebudím ako ma budí sprievodca, že chce lístok. Pýtam sa „Prosím vás kde sa nachádzame?"

„Práve budeme vchádzať do Šale."

„Ďakujem." Takže za nejakú hodinku som doma. Už sa to blíži. Tá hodina prešla dosť rýchlo čo sa čudujem, som myslel že to bude nekonečná hodina.

A už sa blížíme do mojej rodnej dediny. Vlak postáva. Vystúpim z vlaku či nezbadám nejaké známe tváre. Nikto. Tak sa vydám cestičkou pri koľajniciach domov. Dva roky, je to dva roky čo som tu nebol, zmenilo sa tu toho dosť vidím tu nové tváre, nové domy, dokonca aj chodník je tu konečne po pravej strane. Už len desať minút a som doma. Neponáhľam sa, kráčam pomaly a obzerám sa po všetkom novom. Ostávam aj dosť nervózny, nikomu som nepovedal že prídem.

Kapitola 2. Domov

Vchádzam do dvora, otec sa nachádza v garáži, počujem odtiaľ buchot. Tak sa tam vydám, vstúpim do dverí a otec hovorí, „Čo si prajete?“

Som prekvapený že ma nespoznal tak hovorím, „No prajem aby si ma dáko uvítal hehe“ smejem sa. Otec sa lepšie pozrie a neverí vlastným očiam „No to ma poser, koho nám to sem čerti nesú, normálne som ťa nespoznal, čo som ťa tak dlho nevidel. Ani si nedal vedieť že prídeš.“

„Chcel som vás prekvapiť a vidím že sa mi to dosť podarilo.“

„Si nevieš predstaviť aký som prekvapený.“

„Kto je doma? Jaj počkaj Laura tu už nebýva takže si sám.“

„Presne tak, však už je to dlho, pôjdeš ju pozrieť neskôršie, teraz si určite hladný a unavený s cesty.“

„Hej niečo by som si dal pod zub a trocha oddýchol. A mamina je kde? A čo nové u nás?“

Vchádzame do vnútra cítim ten skvelý pocit domova, toto som potreboval, byť doma.

„Mamina v robote, príde večer. Tak mi porozprával čo nové, ale tá jeho politika, vždy to tam končilo. Veľa ľudí sa odsťahovalo do mesta za prácou však chápeš, tento štát je na nič, skurvený poslanci jebú na nás a stále dávajú cigañom. Potom sa ma spýtal ako sa mám ja.“

„Čo ti poviem, stále som tam v sklade kde som bol, plat je dobrý, nestáujem sa. Pozri, určite sa mi tam lepšie žije ako tu, ako moc si tam neužívam, šporím, lebo asi možno prídem naspäť za pár rokov. Ale to je ešte vzdialená budúcnosť.“

„Máš pravdu s tým, že je ti tam lepšie. Možno tam pôjdem aj ja robiť na staré kolená hehe.“

„No čo, však prídi, miesta mám v byte dosť aj pre štyroch.“ Otec medzitým začal zohrievať obed, boli to bryndzové halušky, tie som už dlho nemal. Ja som išiel zatiaľ do izby si zaniestť kufor.

Hneď sa mi začali vynárať staré spomienky, koľko som tu prežil opijášov a s ňou.

Lahol som si na posteľ a pocítil ten pocit, som doma na najlepšej posteli. Vidím že všetko je na svojom starom mieste, gitary aj klávesy, prachu je tam hádam aj kilo. Chytám gitaru do ruky, brnkám si ale nejako mi to už nejde po tých dvoch rokoch. Smejem sa aký som gramblavý ale vlastne som aj bol. Mal by som napísať pesničku o návrate domov heh. Otec kričí že už sú bryndzáky zohriate.

Obedujem a vysvetľujem otcovi ako to je v Anglicku, ako sa tam žije..

Na kamarátov sa ho pre istotu nepýtam, hádam ich večer stretnem v krčme.

Otec išiel von ďalej pokračovať v práci. Zapnem starý počítač a pozriem, čo tu všetko mám.

Trošku mu to trvá, veď už má aj svoje roky. Vyskočí plocha, starý obrázok zapadajúceho slnka medzi mrakodrapmi v New Yorku. Skúmam čo tu také mám, hm texty, obrázky, kopu kopu hudby, tej tu naozaj nemám málo. Rozmýšľam či otvoriť obrázky, pretože viem že sú tam fotky, jej fotky. Nie, nechcem otvárať staré rany, ale, musím sa pozrieť. Otvorím a vidím tam nás dvoch šťastných, ako sedíme a usmievame sa na seba na lavičke pri jazere. Ďalšia fotka a ďalšia. Keď sa tak kukám, necítim žiadne sklamanie, žiadny smútok. Cítim sa tak isto ako pred chvíľou. Je mi to jedno, bolo to už veľmi dávno. Aj to bol jeden dôvod prečo som nechodil na Facebook. Aby som ju nevidel na fotkách s niekým iným. Ale ako som si pozeral tie fotky skočím aj na Facebook, aspoň uvidím, čo je tam nové. Samozrejme si pustíme pesničku. Preklikávam sa, bože strašne veľa tu toho mám a nakoniec pustím Kid Rock - Born Free. A hor sa na ten slávny Facebook. Dávam heslo. Prihlasuje sa. Zrazu tu na mňa vyskočí neskutočne veľa oznámení, 143 požiadania o priateľstvo a 276 správ. Preboha to mám teraz všetko čítať, tak oznámenia hneď zruším a idem na správy. Preklikávam. Nič, len samé ako sa mám, prečo neodpisujem, čo nové, či žijem ešte atď. Nájdem tu od nej správy. Rozmýšľam otvoriť či neotvoriť? Neviem ani sám, ale otvorím a prečítam čo sa môže stať.

Kapitola 3. Správy

16 Marec

Ahoj. Nevieam ako začať, proste chýbaš mi. Lutujem čo som ti spravila. Nemala som ťa opustiť. Chýbaš mi. Nevieam prečo som ťa opustila za neho, aj keď som k nemu vôbec nič necítila. Stále som milovala teba, myslela som si že sním mi bude lepšie. Nebolo to tak. Som sprostá krava, prepáč mi, prosím. Naozaj som to nechcela. Keď som sním začala chodiť von bolo to také iné, ako s tebou. Zdalo sa mi to lepšie, keď som bola sním, niečo som k nemu pociťovala, ale v jednom sa stále nemenil, bol voči mne taký, akoby som ho vôbec nezaujímal. Len ma využíval na.... a proste tak. Strašne mi je ľúto čo som ti spravila. Viem asi sa mi to nebude dať odpustiť. Prepáč. Eúbim iba teba a vždy aj budem. Nechcem už žiadneho iného, chcem byť len a len s tebou. Láska prosím prepáč mi to.

S tebou som prežila tie najkrajšie chvíle, na ktoré nikdy nechcem zabudnúť. Prečo som taká krava? Ty si sa vždy tak ku mne milo správal, ty si ma tak ľúbil a ja som ti urobila to najhoršie čo sa dalo, opustila ťa kvôli inému. Naozaj ti neviem opísať ako ma to mrzí. Plačem za tebou. Nevieam čo viac už robiť, chcem byť s tebou, chcem aby si ma držal v náručí a už nikdy nepustil. A chcem aby si mi to odpustil aj keď sa to nedá, viem, ale prosím odpusti mi moje chyby, ktoré som spravila. Eúbim teba, láska, jedine teba.

17 Marec

Prečo mi neodpisuješ? Už som zúfalá, neviem prestať plakať. Myslím stále na teba, na tvoje krásne zelené oči, na tvoj neskutočne krásny úsmev. Bože prečo mi neodpisuješ? Hneváš sa, to je pochopiteľné. Prosím, odpusti mi, aspoň sa so mnou stretni, prosím. Urobíš to? Prepáč mi to čo som ti spravila, neviem kde som mala hlavu. Moje srdce bije pre teba, iba pre teba. Nechcem aby si sa na mňa hneval. Viem že sa budeš ešte dlho, ale proste nevydržím to, aby som ťa nevidela. Láska odpusti mi to.

22 Marec

Teraz som sa dozvedela, že si odletel preč. Ty si odišiel. Opustil si to tu, aby si na mňa zabudol. Bože, prečo som ti to spravila. Teraz neviem prestať plakať, odišiel si. Nevieam ani čo napísať, prečo som ti to spravila, prečo som ťa opustila. Teraz si tu mohol byť so mnou šťastný, ty si odišiel. Raz si mi to aj spomínal že odídeš keby ťa opustím. Dodržal si to. Ach, ja krava. Prečo som taká sprostá, bože. Keby mi aspoň odpíšeš, keby si aspoň tieto správy prečítaš, možno tu ostaneš. Mám smolu. Sama som si to zavinila. Prečo, nechápem stále prečo som ti to spravila.

Odpusti mi, prosím ťa. Hádam si raz prečítaš tieto správy a budeš ľutovať že si odišiel... Ahoj milujem ťa.

Odstupom času, keď nad tým rozmýšľam, keby tu ostanem, aké by to bolo? Bol by som doteraz s ňou?

Hm, to sa už nedozviem, ale možno má niekoho. Pozriem si jej profil. Nie je vo vzťahu. Vlastne môže mať niekoho a nemusí to mať na Facebooku. Rozmýšľam či by bolo dobré sa s ňou stretnúť. Možno ju stretnem čo tu budem tie tri týždne. Aké to bude? Mám s toho zmiešané pocity. Jedno je isté, už k nej nič necítim.

Kapitola 4. Stretnutie

Pozriem kto je online. Vidím Boris. Ihneď mu pišem

Já

Serus opilček, ako sa máš ?

Boris

Serus to neni možné ty odpisuješ heh, ale ja vcelku dobre len robit' sa mi nechce. Čo ty? Ako je v Anglicku? Čo nové? Hovor?

Já

Vieš dostal som sa sem konečne hehe, po tých pár rokoch. Teraz som prišiel domov. A chcel som však či nepôjdeme von? Povyprávam ti čo nové všetko a tak chápeš. Čo povieš?

Boris

Čooo ty si doma? To sa mi ani nechce verit' , nedal si ani vediet' hajzel hehe. Samozrejme že pôjdeme na pivečko a tak. Ok však kedy? O pol ôsmej? Môže byť?"

Já

Chcel som vás prekvapiť hehe. Otec ten ma nespoznal, opýtal sa ma čo si prosím hehe. Ok tak môže byť, ale nikomu prosím nehovor že som doma chcem také trochu prekvapenie ok?

Boris

Samozrejme neboj sa nikomu nepoviem. No však dva roky ťa nevidel, hádam ťa ja spoznám heh. Ok tak o pol ôsmej som u teba. A aké máš číslo? Stále to isté?

Já

Áno stále to isté. No tak já teda končím. Idem ešte sestru pozrieť ako sa má. Tak maj sa zatiaľ.

Boris

Jáj no veď treba treba. Maj sa.

Vypínam Facebook . Idem sa osprchovať a prezliecť. Sprcha vždy dobre bodne po takomto dni. Konečne som sa osprchoval a idem za sestrou. Otec sa ma pýta či už idem. Tak som sa ho spýtal kde býva.

Sadám do auta. Ty kokos, koľko som nesedel už za volantom, ani si to nepamätám.

Takže sa vydám smerom k bytovkám. Prechádzam okolo Kultúrneho domu. Dost' známi ľudia sa tu prechádzajú, ale keby chcete odo mňa mená, tie vám nepoviem, pretože si na ne nespomínam.

Auto odparkujem pred bytovkou. Pozerám na zvončeky a vidím Kováčová . Zazvoním.

Toto je ale napätá situácia. Zazvoním ešte raz. Zrazu sa ozve

„Prosím kto je?"

„Tu je taký cestovateľ s Anglicka, trošku som zablúdil domov a povedal som si že navštívim svoju sestru."

„Marek ?Si to naozaj ty?!"

„A kto by to bol iný? Jožo Potrubár?"

„Už aj ti otváram, pod' hore."

Otvorím dvere a rýchlo vybehnem hore. Sestra neverí vlastným očiam, že pred ňou stojím. Objíme ma a pozve do vnútra. Poukazuje mi ako to majú zariadené. Sadnem si na pohovku a pýtam sa „Kde je Maťo, v práci?“ „Hej, ale čo chvíľu by mal prísť domov. Dáš si niečo na pitie? Hovor, čo ako sa tam máš?“ Začal som hovoriť, medzitým mi doniesla sódu. Za chvíľu prišiel aj Maťo. Tak som začal hovoriť odznova a keď tak rozmýšľam, dnes to budem asi opakovať ešte veľa krát, no za tieto dni. Povedali mi aj radostnú novinku. Sestra je tehotná, ihneď som im zagratuloval.

Pobudol som u nich asi hodinku. Prišiel som domov, sadol som na posteľ a rozmýšľal, že dnes asi odtiaľto nevstanem. Zaspal som na par minút. Zobudím sa. Som dezorientovaný. Neviete prečo si myslím že som v Anglicku? Idem si opláchnuť tvár, aby som nebol taký ospalý. Pustím pesničky. Pozerám na hodiny, pomaly už bude sedem. Boris tu bude čo nevidieť. Pozriem čo je v telke. Dávajú správy. Nejaký mladík sa zabil na aute, cigáni sú nespokojný a ďalšie blbosti. Vidím, že nič nové na tomto Slovensku. Zvláštne, že ešte mama nebola doma. Asi má veľa roboty. Hádám jej otec povedal že som prišiel.

Boris ma prezvára, takže už je predo mnou. Vyjdem von.

„Serus Boris“

„Nazdar“ objíme ma. „Kurva ale si sa zmenil, fakt že ťa nespoznávam. Koľko je to už? Dva roky? Čo som ťa nevidel hehe.“

„Čo si, zas tak som sa nezmenil ty vajcovod. No dva roky.“

Vydali sme sa smerom ku krčme.

„Rýchlo hovor, čo, ako tam žiješ? Frajerku máš? Čo robota?“

„Hej spomal, heh nie som stroj. Ako žijem? Všetka vidíš, dobre sa mám, neživorím tam. Nie jak tu prežívať s jednej výplaty k druhej. Žijem tam v jednom byte sám, spolubývajúci odišiel hneď na začiatku ako som sa tam prísť ahoval. Takže tak. Robota, s tou to bolo na začiatku trochu ťažšie. Najprv som robil za linkou, tam som balil nejaké súčiastky, ale to bolo hrozne platené. Nakoniec som našiel to čo som hľadal - vozičkár v sklade a tam som doteraz, taká malá firma. Nakladám škridle a takéto veci pre stavebníctvo. Akože pohodička, ľúbi sa mi tam. Čo si to ešte spomínal, dievča? Nie, nemám ale čo už no, nejako som tam ani nehľadal.“

„Ahá tak to máš dobre, keď sa ti tam ľúbi robiť, čo viac hehe no nie? Do riti, pôjdem tam aj ja, niekde už len na linke tam musíš zarobiť dosť peňazí, len nie súčiastky baliť. Já som stále tam kde som bol, ale najradšej by som už vypadol niekde inde. Chápem ťa po tom, čo ťa opustila Lenka.“

Naskočia mi zimomriavky pri tom mene. Už sme pri obchode.

„Prosím Boris, nebavme sa o tom, nemám nato náladu. A nie zato som nechcel dievča, zabudol som už na ňu. Čo bolo, to bolo. Už to nezmením.“

„Prepáč, nechcel som.“

„To nič hehe, ale povedz mi čo máte nové vy, ty, Erik, Noro, Dávid? A ty čo, máš frajerku? Hovor mi klebety.“

„Erik? Stále chodí so Sašou, aj keď sa asi pred rokom rozišli, potom sa dali dokopy, stále sú spolu.“

Noro ten robí vedúceho výroby v Nitre v Peugeot. Nedávno sa zas dal dokopy s Katkou.

A Dávid ten stále robí s elektrinou, a je v Mochovciach. Je zasnúbený s Patríciovou.“

„S akou? Haló som tu nebol dva roky.“

„Jáj zabudol som. Fú vieš aká jebačka, normálne mu závidím. Bývajú tam vedľa Maroša.“

Teraz v auguste budú mať svadbu.“

Premýšľam, dosť sa tu toho zmenilo. Dávid zasnúbený, neverím tomu ty kokos.

„Jedno veľké vau a čo ostatní?“

„Všetka uvidíš, určite budú v krčme. Tento rok to tak padlo, že skoro všetci máme celozávodné dovolenky.“

„Ok jak povieš Boris.“

Vchádzame pomaly do krčmy. Boris ide prvý, ja trocha zaostávam. Všetci sa pozerajú kto to prichádza s Borisom.

Boris hovorí „Pozrite koho som priniesol.“

Všetky oči na mňa vyvalené a už len všetci vyskakujú a objímajú ma, podávajú ruku. Sedia tam skoro všetci.

Pýtajú sa ako sa mám, čo tu robím atď. Prerušujem ich „Chlapci pomaly, najprv, čo si dáte? Dnes platím ja. Hovorte rýchlo.“

A už len počujem hruška, vodka.

Vchádzam do vnútra s Borisom. Ideme k pultu, a už tu vidím ďalších známych, Borisov brat Kamil, Robo , Roman a ďalší.

Prídem k pultu. Vypýtam všetko a Boris hovorí:

„Marek?“

„Čo je?“

„Pozri, tam sedí Lenka!“

„Čo???“

Pozriem sa doprava a tam sedí Erik, Saša a ona. Neskutočne krásna, ešte krajšia ako vtedy, srdce mi začína neskutočne rýchlo biť. Pozerá sa na mňa. Presne s takým istým prekvapením.

Je toto osud? Pýtam sa sám seba, aby človek ktorého ste milovali, bol presne v ten deň, keď prídete domov, v tej istej miestnosti pred vami? Neverím vlastným očiam a začínam spomínať...

Kapitola 5.

Prvé stretnutie

Vstávam s pocitom že dnes oslávime Erikové narodeniny. To bude akcia, som zvedavý kto tam príde. Sadnem si k počítaču. Zapneme Facebook. Hudba hrá na plné. Pozerám nové príspevky, strašná nuda. Chytím do ruky gitaru a hrám pesničku čo mi práve ide Imt Smile - Duch Človeka.

Hrám, zrazu mi príde správa od Erika. Či som pripravený na večer. Odpisujem že „Bude popiči.“ Správa od Kláry. Bože, toto dievča mi lezie na nervy. Vypisuje mi romány. Tak odpisujem čo to len dá, pýta sa čo večer. Píšem jej „Erik robí akciu, však má narodeniny.“ A už to ide, ďalšie romány. Toto dievča by sa už malo uvedomiť a ísť ďalej. Pýta sa ma „Kto tam bude? Píšem že neviem. Bože daj mi silu aby už prestala písať. Píšem jej „Idem pozerat’ film.“ Menšie klamstvo heh. Konečne pokoj. Tak hrám na gitare a odpisujem Erikovi. Pýtam sa ho „Kto tam bude?“

„Vieš čo Ty, Noro, Katka, Maroš, Boris, Mišo, Dávid, Tibor, Lenka a Saša.“

„Ktorý Tibor? Jáj už viem, to tam bude s frajerkou čo? To je tá Lenka? Ej ty beťár, takto Sašu si zavolať. Riešiš s ňou niečo? Alebo to bude len také?“

„Lenka je Tiborová frajerka. Neviem ti povedať či niečo s ňou chcem mať, však ju poznám iba dva mesiace. Časom sa uvidí, ale zatiaľ nie.“

„Jasné uvidíš čo bude časom.“

„No jo.“

Je tu večer, ideme na dom. Pomaly sme tam. S Borisom srandujeme že dnes nebudeme piť. Konečne sme tam, gratulujeme Erikovi, já a Boris sme mu kúpili fľašky. Noro a Katka nejaké spodky s obrázkom Oslíka so Shreka.

Prišli sme prvý. Erik pohotovo nalieva prvé poldecáky. Po pár minútach prišli Maroš, Mišo a Dávid. Samozrejme mu doniesli fľašky. Pije sa a pije. Po hodine čo sme tam príde Tibor, Lenka a Saša. Stojím pri Borisovi, Dávidovi a Mišovi, riešime robotu, politiku, proste blbosti.

Pozrel som sa na Lenku. Pohľady sa nám stretli. Usmiala sa na mňa, ja na ňu. Vôbec ju nepoznám, ale vyvoláva vo mne neznámy pocit. Skvelý pocit. Neviem prečo, ale asi sa mi páči. Po chvíľke sa pozriem znovu. Ide sa pozrieť na mňa, otočím sa. Cítim jej pohľad na sebe. Čo to je so mnou? Zaľúbil som sa?

Po dlhšej chvíli si sadnem na pohovku, som tam sám. Po pravde mám už dosť, nechcem viac piť. Zatvoril som oči. Cítim ako si niekto ku mne sadá a zdraví sa mi

„Ahoj“

Otvorím oči a sedí tam ona.

„Ahoj“

Cítim sa dosť trápne. O čom sa s ňou budem rozprávať?

„Nás ešte nepredstavili, som Lenka.“

Usmiala sa, jej neskutočne krásny úsmev vyvoláva vo mne pocit šťastia.

„Ty si Marek že?“

„Hej som.“

„Vieš chcela som ťa spoznať, keď už som toľko o tebe počula.“

Čudujem sa, kto jej o mne vyprával.

„Od koho prosím ťa? O mne sa dá vyprávať?“

„Od Kláry. Vieš my sme spolu chodili na základku a nič iné nespomínala len Erik a Marek a stále dookola a dnes som konečne na teba natrafila.“

„Jáj bože od nej, čo len vyprávala tá krava? Ako nič v zlom, vieš, ale už mi lezie dosť na nervy!“

„Neboj sa, mám podobný názor, už sa s ňou nebavím, ohovára každého za chrbtom a já som nebola výnimkou. Neriešim ju, nepotrebujem sa nervovať takou kravou.“

„Nepomôžeš sa mi jej zbaviť? Stále mi píše romány o všetko možnom a mňa to už nebaví čítať a počúvať.“

„Pomôžem ti? Aj keď ma nenapadá ako, ale to nevadí, na niečo prídem.“

V tom prišiel Tibor a opýtal sa jej, či už nepôjdu. V tú chvíľu som mu chcel povedať, nech nás nechá, že máme vážny rozhovor. Ona mu povedala, že môžu ísť. Ach jaj, prečo? Ostaň tu ešte.

„Ahoj Marek. Hádám sa ešte niekedy stretneme.“ Usmiala sa. Opätoval som úsmev a pozdravil som ju.

Ostalo mi nejako smutno. Do riti, prečo odišla, toto není možné, normálne ma to sere.

Pipo dojde, nech si sním dám za ďalší a však neodmietnem heh.

Zobudím sa na druhý deň, hlava ma bolí ako koňa. Bolesť nevnímam, pretože myslím na Lenku.

Srdce mi hovorí „Je tá pravá!“, len škoda že je s Tiborom. Kamarátovi nemôžem prebrať frajerku.

Takto to ide pár týždňov. Neviem prestať myslieť na jej úsmev, na jej tvár, krásne hnedé vlasy a tie zlaté oči. Šťastný je niekto iný. Hádám to prežijem.

Kapitola 6. Staré rany

Pozriem sa rýchlo na Borisa a zaklamem mu „Nech je, to nevadí.“ V tele mám neskutočný pocit, ešte krajší ako keď som ju videl prvý krát. Srdce mi buší ako o závod. Môj rozum postáva. Rozmýšľam „Mám ju pozdraviť alebo nie? Bolo by asi blbé, keby ju nepozdravím potom, čo sme spolu prežili. Ale ako ju tu teraz vidím otvárajú sa mi staré rany. Sú prekryvané zvláštnym pocitom.

Beriem tácku s poldecákmi, zastavím sa pri nich, pozdravím ich a Erikovi podám ruku.

Saša sa ma pýta „Marek, preboha, teba som nevidela ani nepamätám, čo tu robíš?“

Je mi tu dosť nepríjemné, lepšie povedané, trápne stáť.

„Vieš čo Saša? Po dlhej dobe som sa rozhodol že prídem na chvíľu domov. Pozrieť rodinu a kamarátov. Dva roky je dosť v zahraničí, vieš keď je tam dobrá práca s dobrým platom, tak radšej budem tam, ako tu by som mal ledva prežiť z výplaty.“ Už som to nevedel vydržať, musel som sa na ňu pozrieť. „Je taká fascinujúca. Prečo som odišiel?“

„Tak to máš pravdu, to je asi prípad každého tu. Kedy si prišiel? A na koľko tu ostávaš?“

„Preto som odišiel, nemalo to tu zmysel ostávať.“ Vidím ako Lenka zbystrí a určite si pomyslela „Nestála som ti zato?“

„Dnes som priletel, potajomky, aby nikto nevedel. Zdržím sa tri týždne, lebo máme v práci celozávodnú ,ale som si zobral ešte o týždeň skôr dovolenku.“

„Jáj a nebojíš sa že ťa vyhodia? Keďže si si zobral dovolenku na viac?“

„Nie, už tam pracujem rok a pol, takže pohodička.“

„Takže tri týždne, aspoň si odýchneš a uvidíš čo nové doma. “

„Saša, preto som prišiel, nabrat' nové sily do budúcnosti. To som náramne zvedavý, čo je tu nové, už mi stačili tie novinky čo som počul len teraz a to bolo minimum. Pozri, idem už von lebo tam na mňa čakajú, hádam sa ešte stretneme, voľakedy môžeme si ísť sadnúť na pizzu.“ Musím už ísť preč, pretože moje oči to už nevydržia sa nepozrieť znova a znova.

„Uvidíš čo bude. Jáj prepáč, sme ťa zdržali a pizza, to je dobrý nápad. Ahoj teda zatiaľ.“ Odchádzam a premýšľam, prečo bol Erik taký odmeraný, čo je na mňa nasratý? Nič som mu predsa nespravil. Je to za Lenku? Neviem. Zavolám mu.

Všetci sa na mňa pozerajú čo to mám.

„Marek, prečo piješ sódu? Si daj snami pol deci!!!“

„Chlapci prepáčte ale už nepijem. “

Všetci zborovo zahlásili „Prečo?!“

Nemohol som im povedať pretože som vtedy strašne smutný a otvára mi to staré rany a spomienky na Lenku. Vlastne už ani nepamätám kedy som naposledy pil. Bolo to vlastne keď som prišiel do Anglicka prvý mesiac, bol som vždy opitý na mól. Teraz som už abstinent dva roky.

„Viete, bol som u doktora, keď budem ďalej piť tak si rovno môžem truhlu objednať, tak mám zničenú pečeu.“ Pozerajú na mňa a neveria vlastným ušiam.

„Preto už nepijem, nemajte mi to za zlé ale pijem buď čistú vodu alebo sódu.“

„Sorry to sme nevedeli, nevadí, hádam jedného dňa si ešte dáš poldeci a pripiješ si snami.“

„Hádam nebudem abstinent dokonca života. Viete pečeu sa obnovuje po nejakej dobe, takže ešte chvíľu nebudem piť a budem zdravý ako rybička.“

Všetci sa zasmiali. Vyprávali sme sa o všetkom čo sme zažili, čo nové , kde kto robil.

Všetci mali trocha vypité po deviatom kole. Nevedel som prestať myslieť na Lenku, že sedí len pár metrov odo mňa. Stále som premýšľal. Je to presne, nie je to ešte viac ako keď sa na mňa prvý krát usmiala. Musím na ňu prestať myslieť, ale to sa nedá. Nie, keď je tak blízko.

Musím ísť domov, tam to bude lepšie. Hovorím chalanom „ Idem domov, som dosť unavený, viete, cesta a tak."

„Úž? Čo si, zostaň, nebud' sprostý, sadni si!"

„Fakt, rád by som ale oči mi už klipkajú, zaspím tu."

„Bože, čo s tebou teda, tak maj sa."

Vstal som, podal ruky a odchádzam. Dám si slúchatko do jedného ucha a pustím nejakú tú vypalovačku od The Subways.

Pospevujem si, už som asi pri stanici, keď tu zrazu do mňa akoby blesk trafil, počujem

„Marek?"

Tak krásne povedané to môže vychádzať s jediných úst!

Otočím sa a vidím ju pod lampou, neskutočne krásnu, s jej prenikavými zelenými očami.

Ďalší neopísateľný pocit. Zachovám chladnú hlavu a odpoviem.

„Áno?" Na viac sa nezmôžem a v tej sekunde sa mi vrhne do náručia. Jediné čo nechcem, aby táto chvíľa skončila. Nemôžem ju pustiť, nechcem ju pustiť. Ale musím, nemôžem sa s ňou dať znova dokopy, ono to nejde. Bývam odtiaľto pár tisíc kilometrov. A ako je známe, vzťah na diaľku nefunguje.

Nechce ma pustiť, stále ma objíma. Trvá to ako večnosť, ale pri tejto večnosti chcete aby to nikdy neskončilo, chcete takto stáť minúty, hodiny.

Po nekonečnej chvíľke ma pustí, pozriem sa jej do očí, usmejem sa. Usmeje sa tiež, najkrajším úsmevom, čo by som dal zato ju teraz pobožkať. Telepatia? Pobožkala ma.

Toto je viac ako bozk. Slová sú k tomu zbytočné. Predstavte si že svoju lásku nevidíte týždeň alebo dva. Ten pocit lásky ktorý vami prebehne.

Takto som si to nepredstavoval, že tento večer skončím s ňou. Budem ju držať v náručí a bozkávať, nepredstavoval som si že ju stretnem a moje city, ktoré som utláčal v sebe sa v okamihu vrátia ako ju uvidím. V myšli mi prebehne všetko od začiatku.

Kapitola 7.

Prvý Bozk

Je to dva týždne, čo som stretol to najkrajšie dievča na svete. Možno si myslíte že aj krajšie existujú, mne to je jedno, pre mňa je ona najkrajšia aj bude. Horšie je to, že ju ani nepoznám. Tá chvíľka čo som sa s ňou rozprával mi nestačila nato, aby som ju spoznal. Prečo musel Tibor prísť? Prečo nepočkal ešte tak hodinku, ale ani tá by mi nestačila nato, aby som ju spoznal. Nevieť na ňu prestať myslieť. Bože, toto je na mňa moc. Moje srdce stále bije o závod. Našiel som si ju na Facebooku. Pri pohľade na jej fotku sa zastavil čas. Nevieť koľko som sa na tú fotku pozeral, ale trvalo mi to ako večnosť. Rozmýšľam, že si ju pridám k priateľom, ale nemôžem. Tibor by asi niečo vytušil. Každý vie aký je žiarlivý, hneď by mi písal čo to má znamenať, že si pridávam jeho frajerku k priateľom. Takže budem musieť čakať, kým ju znova nestretnem. Kedy to bude?

Zas stávať do roboty. Preboha a dnes ešte skoršie aby som stihol prvý autobus. Moje zlaté auto, prečo si sa pokazilo? Stojím na zastávke a mrznem, jediný hrejivý pocit mi dodáva len myslenie na Lenku. Autobus konečne prichádza.

Robota prešla dosť rýchlo, myslel som že hodiny sa budú ťahať. Prichádzam na zastávku. Zastanem s nemým úžasom, vidím tam Lenku. Pozerá sa iným smerom. Postavím sa asi tak 5 metrov od nej. Je neskutočne krásna. Ale prihovoriť to ma ani nenapadne, prečo som taký hamblivý? Určite si ma nebude pamätať. Pozerám sa na ňu. Prečo niekto ako Tibor má také krásne dievča a ja nemám nič? Na disko každá odo mňa uteká. Mám smolu proste. Pozriem sa na ňu a ona sa pozerá na mňa. Hneď sa mi vyčarí úsmev na tvári, pretože ma k tomu donúti ten jej a to že mi zakývala. Ide smerom ku mne. Ostávam nervózný, vydržím to. „Ahoj“ to jej krásne spevavé „ahoj“.

„Ahoj“ odpoviem a pri tom sa červenám.

„Som sa aj na teba pozerala, ale nebola som si istá či si to ty. Odkiaľ ideš?“

„Tiež som sa pozeral či si to ty, ale nebol som si na sto pro istý. Z roboty, konečne, už som tam zomieral.“

„Verím ti.“ usmeje sa, prichádza jej autobus. Zase som s ňou nič nestihol prebrať.

„Komu by sa chcelo, tebe určite sa nechcelo byť v škole.“

„To máš pravdu.“ Prečo nejde na autobus? Nebudem sa jej pýtať.

„Ešte k tomu táto zima, no hrôza, neznášam takéto počasie.“

„Já ho mám rada, ale keby je aspoň sneh.“

„Sneh? A kde je? Martin tento rok na nás nejako zabudol.“ Prichádza môj autobus.

„Ideš na náš autobus?“

„Tibor ním ide. Tak idem sním.“

„Jáj tak.“ Nastupujeme, už ho vidím ako po mne zazerá.

„Tak teda ahoj.“ Usmiala sa a odišla.

Najhoršia cesta asi autobusom, prečo musel ísť aj on týmto autobusom. Je mi dosť nanič, pomaly si zvykám že nemám také šťastie ako niekto iný.

Modlil som sa aby cesta skončila čím skôr. V ušiach mi hrala hudba a moja myseľ premýšľala, ako sa s ňou znova stretnúť.

Vystupujem z autobusu aj ona sním, pozrie sa na mňa a usmeje. Opätujem úsmev. Kráčam a stále premýšľam. Napadá ma jediný scenár, ten som nechcel použiť, ale všetky moje nápady končia pri ňom. Napíšem jej!!!

Rozmýšľam „Čo keď má Tibor jej heslo od Facebooku, keď to zbadá, tak som mŕtvý človek. Nevadí stojí mi to zato, risknúť to. Píšem jej:

Ahoj Lenka. Cítim sa trápne keď ti to pišem, ale už mi to proste nedá po dneskajšku. Strašne sa mi páčiš. Kúsok môjho srdca niečo k tebe cíti. Viem, nepoznáme sa, dokopy sme sa rozprávali asi 5minút, ale niečo ma k tebe priťahuje. Neviem na teba prestať myslieť od prvej chvíle čo si sa na mňa usmiala. Stále myslím na tvoj krásny úsmev, vždy vo mne vyvolá pocit ktorý ti neviem opísať. Viem že chodíš s Tiborom a určite si s ním šťastná, ale mne to už nedalo, potreboval som ti napísať, pretože som sa do teba zaľúbil. A si si teraz budeš myslieť že som strašný debil, ale mne to nevadí, stojí mi to zato aby som bol taký, len za teba, pretože si to najkrajšie čo som v živote stretol a nemusíš odpisovať na túto správu. Tak Ahoj zatiaľ.

Odoslané. Teraz už len čakať čo odpíše. Rozmýšľam či som nespravil chybu. Asi spravil, ale nevadí prežijem to. Len potrebujem odpoveď a keď neodpovie tak to znamená nie. Idem si ľahnúť, som zvedavý či mi odpíše do večera a keď nie tak už budem poznať odpoveď.

Vstanem. Sníval sa mi krásny sen s Lenkou. Boli sme niekde na lúke, prechádzali sme sa, cítil som ako ju držím za ruku. Najkrajší sen aký som kedy mal. Idem sa pozrieť, či odpísala. Načíta sa stránka a vidím jedna nová správa. Srdce bije ako o závod. Normálne sa to bojím otvoriť. Kliknem na to. Oči sa mi rozžiarila.

Ahoj. Marek, v poslednej dobe, vlastne od tej oslavy, mám tiež v tele zvláštny pocit. Dnes, keď som ťa stretla, som zistila že ten pocit si ty. Nie je to zlý pocit, ale dobrý, ktorý ma hreje. Áno rozprávali sme sa asi tých 5 minút, ale chcela by som tie minúty premeniť na hodiny. Nie som si istá či som sa do teba zaľúbila. Nepoviem, že sa mi nepáčiš, si pekný, ale je tu Tibor, ktorého ľúbim, aj keď je taký aký je, ale mám ho veľmi rada. Pozri, nemyslím si o tebe, že si debil, prečo? Potreboval si vyjadriť svoje pocity. Rada by som ťa strela ešte a vyprávala by som sa s tebou, ale to nebude možné asi, keďže s Tiborom som skoro stále. Prepáč mi to ale v klude si môžeme písať.

Pozriem sa správa bola odoslaná pred desiatimi minútami. Možno je ešte tu rýchlo odpisujem

Po pár týždňoch písania, poviem vám, bolo to najkrajšie obdobie. Chcem jej dnes napísať, či by nechcela ísť so mnou von. Ešte tu neni, ale som rozhodnutý, že sa nejakou s ňou musím dohodnúť. Myslím si že jej láska k Tiborovi sa pomaly stráca, tým že ma pomaly spoznáva. Ak chcete vedieť, nikto o tom nevie, že si s ňou píšem. Dohodli sme sa že to bude naše tajomstvo.

Už prišla, je online. Tak jej pišem „ Pozri, viem že je to také blbé, ale potrebujem ťa vidieť, nestretneme sa?“

Odpisuje „Chcem.“, akoby sa zastavil čas. A ja so svojim úsmevom, ktorý je podľa nej „Taký smajlíkovský veľmi zlatý.“ sa neviem prestať usmievať.

Dohodli sme sa, že sa v sobotu stretneme. Tiborovi povie, že jej je zle a prídem na aute pre ňu a pôjdeme niekde, kde nikto nechodí. To bude môj najšťastnejší deň v živote.

Je tu sobota konečne. Pripravujem sa. Som plný očakávaní. Nech je už večer.

Píše mi že napísala Tiborovi, ale že on chce prísť k nej, že jej bude lepšie keď bude pri nej.

„Do riti, toto nie.“ Všetko sa kazí. Ach. Píše mi, že ho prehovára aby ostal doma, je neodbytný. Po desiatich minútach mi odpisuje „Vybavila som to.“
Hneď mi je lepšie. Bože nech je už večer. Dohodli sme sa že sa stretneme pri autobuske, tam jedna lampa nesvieti, takže nebude vidieť kto tam je.

Idem autom. Mám veľmi zvláštny pocit. Pociť štastia, ale veľmi zvláštny.
Prichádzam pri autobusu, vidím ju. Prídem tam, nasadne rýchlo. Pozdravíme sa.
Jáj ten jej neskutočne krásny úsmev.
Išli sme za dedinu, našli sme tam také miestečko. Sem nikto nechodí.
Hodiny plynú, rozprávame sa. Srandujeme. Viac krát jej poviem „Ten tvoj úsmev ma vie vždy rozveseliť.“ Potom nastane téma ona a Tibor. Som prekvapený, už necíti k nemu to čo predtým, vlastne je to už dlhšiu dobu, už sa to ťahá pár mesiacov. „Nemôžeš zato ty.“ hovorí „Ale on sa vôbec nemení, on je stále taký istý, v niektorých veciach čo by sa dali zmeniť.“ Neviem, čo nato odpovedať. Tak sa jej pýtam prečo sa s ním nerozišla. Bojí sa oňho, aby si niečo nespravil. Možno už je ten správny čas, aby pristúpila aj na tento krok. Ešte chvíľu počká, premyslí si to. Pozrie sa na mňa povie „S tebou mi je tak skvelo. Lepšie ako sním, proste ty si taký iný. Taká romantická povaha.“ Usmejem sa presviedčam ju, že nech netára.
„Nie vážne si. Neľutujem že som išla s tebou von.“
V tom ma to napadne. Následne to spravím, pobožkám ju. Objíme ma a pritlačí na seba. Viem že chcem len jednu osobu a tá osoba je ona.

Kapitola 8.

Rok

Prešlo pár týždňov a ona sa sním rozišla. Keď zistil že chodím s ňou von, odchytil si ma na ulici, hovoril, že za všetko môžem ja, bola sním šťastná, ale ja som ju obalamutil, nemôžem ju tak milovať ako on. Áno nedokážem, pretože ju milujem ešte viac. A budem sa aj snažiť ju milovať, viem že s ňou chcem prežiť život. Už s nikým iným. Ale viete môže sa stať čokoľvek.

To bolo pred vyše rokom. Ten rok bol pre mňa najšťastnejší, toľko krásnych chvíľ prežitých s jednou osobou. Myslím si že už s nikým toľko nezažijem vlastne ani nechcem. Teraz som na pokraji nervového zrútenia, neviem čo so sebou. Plačem a plačem, pretože ma opustila kvôli inému. Já a on to je jedno a sto. To mi napísala. Viem ako sa cítil Tibor. Len stále nechápem, keď nám bolo tak dobre, zrazu prestala chodiť som ňou von. Samozrejme vyhovárala sa, po dvoch týždňoch mi to bolo už čudné, ale raz som sa išiel len tak po vozit' a vtedy som ju zbadal za ruku s tým druhým. Zastavil sa čas, cítil som, ako umieram. Tak som jej zavolať. Opýtal som sa jej, ako sa má. Klamala mi. Tak som jej to povedal, nevedela povedať ani jedno slovo. Zrušil som ten rozhovor a odvtedy sa chystám odísť. Neviem kedy sa vrátim ale určite to nebude tak skoro.

Milujeme osobu, máme ju radi
Pri tom nás pravda zradí
Už nie je viac láska
Už je dolu maska

Kapitola 9. Spolu ?

To všetko mi preblyso hlavou v pár sekundách, teraz tu stojíme a objímame sa. Nevieťm zo seba vydať ani hlások. Chcel by som sa jej toľko toho opýtať, ale zas na druhej strane, je to komplikované, pretože keby chcem byť s ňou, nemôžem. Ja som tam, ona tu. Pustí ma z objatia a povie mi, „Prepáč mi to všetko čo som ti spravila, naozaj nechcela som. Ty si ten pravý, už to viem. Čakala som na teba dva roky. Dva roky láska a nechcem aby si už odišiel, aj keď viem že to není možné, že tu ostaneš, ale já si na teba počkám.“

Nevieťm čo na toto povedať, nadýchnem sa, odpoviem „, Lenka, ja som už na teba zabudol, ale dnes ako som ťa zbadal, všetky zabudnuté city sa vrátili v okamihu. Áno je tu ten malý háčik, že já bývam teraz v Anglicku a ty si tu a vzťah na diaľku nefunguje.“ Vidím to na nej, chcelo by sa jej plakať. „Lenka, milujem ťa, povedal som ti to veľa krát a ver mi, po dnešku svoju odpoveď a svoje city nezmením. Si jediná, ale vieš, keby tu ostanem, čo by som robil? Našiel by som si prácu? Tam mám stálu, dobre platenú prácu a proste je mi tam dobre. Nevieťm aké to bude, keď sa teraz vrátim, budeš mi chýbať, to je jasné, ale pozri na to. Nechcem teraz myslieť, budem tu ešte tri týždne tak si ich chcem užít a teraz viem že s tebou.“ Pozrela sa na mňa ten pohľad, ten úsmev. Na toto sa nedá zabudnúť.

Prechádzame sa už hodiny, ale mne to trvá ako minúty. Verím že aj jej. Povedala mi všetko, ako to bolo s Ondrejom. Aký bol k nej krutý, pár razy ju aj udrel, ale potom sa to dozvedel jej otec. Rozpráva mi to so slzami v očiach. Tak som jej povypričoval ako to bolo u mňa na začiatku. Tie smutné okamihy ktoré sa mi vynárajú pred očami, teraz vypadajú len ako kvapky ktoré padnú a zmiznú.

Posunul som sa vpred, ale dnes som sa asi vrátil o krok vzad. Bude pomaly svaťať. Celú noc s ňou, no môže byť niečo krajšie? Podľa mňa nie. Vidím prvé lúče slnka, zastavím sa chytím ju do náručia a pobožkám. Stále je to ten sladký bozk aký bol ten prvý, ani po toľkých rokoch sa nezmenil a som zato rád. Večnosť, tak by som ho pomenoval.

Lúčime sa. Odchádza. Stojím tam a čakám, kým nezmizne s môjho dohľadu. Pozriem sa hore a uvedomujem si, že fúka teplý vánok. Takýto milujem.

Kráčam domov. Vidím predo mnou dievča. Je mi dajaké povedomé, má dajako vypité. Približuje sa, kto to je? Už je pri mne, zdvihne hlavu a usmeje sa na mňa a povie „Ahoj“.

Len podľa úsmevu viem že je to dievča ktoré som chcel veľmi dávno, je to Zdenka.

Obíde ma, ani ma nespoznala, je tomu asi 5 rokov čo som ju videl naposledy.

„Zdenka?“

„Ty odkiaľ poznáš moje meno?“

„Zdenka to som já Marek, asi si ma už nepamätáš, je tomu už pár rokov čo sme sa nevideli.“

„Marek, preboha naozaj to si ty, normálne som ťa nespoznala, ty si sa ako zmenil!! Bože čo si asi teraz o mne myslíš som opitá a idem o 4 ráno domov.“

„Nezmenil som sa, čo si. Skôr ty si sa zmenila k tomu krajšiemu. Nemyslím, však si mladá treba si užívať.“

Rozprávali sme sa asi ešte pol hodinu a povedala že si ma nájde na Facebooku.

Mám strašne zmiešané pocity.

Kapitola 10. *Je tá pravá ?*

Zobudím sa a premýšľam o Zdenke. Pripadala mi iná. Zmenila sa, nemyslím len že je pekná ale aj jej povaha sa mi zdala úplne iná ako predtým. Kam som sa pohol, stále mi behala po rozume. Pridala si ma na Facebooku k priateľom. Písali sme si asi hodinku a pol. Tak mi vysvetlila čo robila za tie roky. Čo teraz robí. Pozeral som si jej fotky. Bola tam na nich s bývalým. Spýtal som sa naňho. Hovorila „Bol to dosť veľký omyl, ale čo sa dá robiť. Musím si počkať na toho pravého.“

Lenka mi píše. Teraz tu mám dve dievčatá, ktoré sa mi páčia, len s tým že Lenku milujem a o Zdenke by som sa chcel toho viac dozvedieť.

Lenka píše „Láska, druhý krát som sa do teba zamilovala a chcem ostať len s tebou, včerajší večer bol neveriteľne krásny.“ Tak som jej odpísal „Aj mne bolo najlepšie za posledné dva roky, nič krajšie som nezažil, tie pocity.“

Opýtala sa ma, čo to má znamenať, že som si pridal Zdenku. Vysvetlil som jej, že som ju stretol a že som ju voľakedy chcel. Je to dávno za nami, nemusí sa báť. Lúbiť len ju. Bolo to menšie klamstvo, pretože po včerašnej noci mám pochybnosti. Dozvedel som sa že ony dve sú veľmi dobré kamarátky, v poslednej dobe dosť často spolu chodia von. Povedal som si „To sa nám teda zamotáva do riti.“

Zdenka sa chce stretnúť, ale som dohodnutý s Lenkou, čo teraz?

Zdenke som vysvetlil že čo cítim k Lenke, v klúde môžeme ísť niekedy von. Nevieť prečo ,ale jej písanie sa mi zdalo také, akoby sa veľmi chcela so mnou stretnúť.

„Čo mám spraviť?“ znova tá otázka. Tieto rozhodnutia sú ťažké.

Nakoniec som sa dohodol so Zdenkou, že pôjdeme niekedy cez týždeň von, len aby sa to Lenka nedozvedela. Nechcem ju raniť tým, že idem s jej dobrou kamarátkou von.

Tieto dni mi utiekli dosť rýchlo, každý večer som bol s Lenkou. Keď sa tak pozriem dozadu, tieto dni sú lepšie, proste cítim sa taký istejší. Dnes večer idem von so Zdenkou. Lenke som povedal že mi není nejak dobre. Pochopila to, že dnes bude tiež doma.

Prišiel som pre Zdenku až keď sa zotmelo. Nechcel som aby niekto videl moje auto a v nom mňa a ju. Išli sme tam kde som bol po prvý krát s Lenkou. Vyprávali sme sa hodiny. Medzitým mi chodili Sms od Lenky. Troška som ich ignoroval a ospravedlňoval som sa tým že som spal, ale že stále ma to neprešlo.

Tak mi Zdenka vyprávala o všetkom možnom od práci cez dovolenky až po zážitky s kamarátmi. Potom prišla téma ja a Lenka. Nemal som to chuť rozoberať keďže je to jej dobrá kamarátka, možno by jej niečo aj povedala. Teraz mi napadlo čo ak Zdenka povie že sme spolu boli vonku. Tým Lenku sklamem a veľmi ju to raní, budem to musieť risknúť.

Vysvetlil som jej svoj príbeh o tom ako sme sa dali dokopy čo sme zažili, ako som bol psychicky na dne, ako sme sa minulý týždeň znova stretli. A potom som jej povedal tú časť, že aj ona sa mi ľúbi ale je taká nepreskúmaná kôpka šťastia. Zasmiala sa a povedala „Čo si, ja a kôpka šťastia? To nie, som stále taká rovnaká, možno vtedy som bola trošku blbá, ale dostala som rozum.“

Vážne neviem čo spraviť, aj keď ma to ťahá k Lenke, ale Zdenka je iná, kým nad tým rozmýšľam, objíme ma a pobožká. Bozkávame sa dosť dlho, potom jej poviem „Poďme dozadu“, nenamietala. Asi viete čo nasledovalo potom.

Keď to skončilo mal som pochybnosti, je Lenka pravá láska?

Potom som povedal Zdenke aby o tom nikomu nehovorila. Súhlasila bude to naše tajomstvo.

Kapitola 11.

Koniec alebo začiatok

Po tej noci som bol trochu iný. Všimla si to aj Lenka. Pýtala sa ma „Stalo sa niečo?“ odpovedal som jej, samozrejme že nie. Nechala to tak, ale stále jej to vrtalo v hlave. Prechádzali sme sa dlho do noci bolo mi s ňou skvelo, ale myšlienkami som blúdil za Zdenkou. Chcel som ju znova vidieť. V tom mi došla Sms. Pozriem sa, od Zdenky. Zbadala to Lenka. Chytila môj mobil a pozrela si správu. Ostala zarazená. Stála tam nehybne so slzami v očiach. Nemalo zmysel jej klamať. Všetko som jej povedal, okrem časti že som sa s ňou vyspal. Myslím že jej to došlo z tej Sms. Opýtala sa ma s plačom „Prečo si mi to spravil? Už ma viac neľúbiš? Prečo? Ona je krava, je prelietavá stále má iného!“

Moja odpoveď neboli tie najlepšie argumenty „Pozri, proste som sa s ňou dohodol boli sme spolu len raz, aj tak spolu nechodíme teraz.“ prerušila ma.

„Toto nemyslíš vážne to je tvoja odpoveď na to? Neni sme spolu, tak si budeš s dajakou pičou začínať, jebať s ňou!!“

„Lenka pozri možno som spravil blbosť a možno aj nie. S tebou mi je skvelo, len neviem či sú moje pocity k tebe také isté.“

„Neviem čo sa s tebou stalo, ale toto nie si ty, ten chalan ktorého som poznala!!“

Tým ukončila náš rozhovor, povedala nech ju nechám na pokoji. Už nikdy ma nechce vidieť.

Stál som tam, veríte tomu že začalo pršať? Premýšľal som nad sebou a povedal som si možno je to aj správne, takto to možno malo byť. Zavolať som Zdenke „Potrebujem sa s tebou stretnúť, kde si?“

Stretli sme sa, všetko jej porozprával. Nebol som smutný, asi mi aj odľahlo trochu.

Objala ma a bozkávali sme sa. Bol som ako omámený nápojom nových pocitov.

Ostávalo len pár dní do môjho odchodu, strávil som všetky so Zdenkou. Bol som šťastný, zažili sme kopu randy. Na Lenku som ani raz nepomyslel, vymazala si ma s priateľov na Facebooku.

Nemyslel som na to, na nič, len na Zdenku. Išli sme spolu na výlet na hrad, strašne dobre mi s ňou bolo. Lenže keď som pomyslel, zachvíľu odchádzam a kým prídem naspäť, už bude s iným.

Snažil som sa nemyslieť nato ale nedalo sa.

Tak som sa jej opýtal ako to vidí s nami. Povedala mi „Neuvažovala som nad tým, ale asi sa to týmto končí. Budeme sa musieť rozísť ako dobrý kamaráti.“ Myslel som že mi odpovie inak, že by za mnou prišla do Anglicka a tam by sme spolu žili. Povedal som si, nevádi, no nejako som to vypustil z hlavy. Povedala že určite za mnou príde niekedy.

Boli sme spolu až do posledného dňa. Posledná noc bola nádherná, boli sme na lúke. Na nebi svietili hviezdy a my sme sa milovali. Tie jemné dotyky. To vzrušenie. Nechcem aby to skončilo.

Ráno som vstal, nechcelo sa mi odchádzať. Nechcem Zdenku opustiť. Bože ale nejako to prežijem.

Pobalil som si dajaké jedlo na cestu. Naspäť ma niesol otec na aute. Rozlúčili sme sa. Nasadol som do lietadla, zatvoril oči a už som sa zobudil tu nad Anglickom. „Som späť.“ povedal som si s úsmevom.

Prišiel som domov. Ľahol som si a zistil som že mi to tu chýbalo.

Kapitola 12. *Správa*

Týždeň ubehol ako voda. Vrátil som sa do starých koľají. Práca, práca, práca. Vždy som prišiel domov, osprchoval sa a ľahol do postele. „Konečne piatok, aspoň dnes niekam vybehnem.“ V tom mi zrak padol na notebook. „Do riti! Mohol som jej aspoň napísať že som prišiel v poriadku a že mi strašne chýba.“ Prihlásim sa mám tu správy. Prečítam prvú od Zdenky . Chýbam jej, že jej je smutno atď..

Pozriem druhú správu. Saša mi píše:

„Marek, hádam si na seba hrdý!!! Čo si spravil. Nemyslela som si že niečo také dokážeš spraviť. Hlavne ty. Nikdy by som to na teba nepovedala. Ako si to mohol spraviť Lenke? Odvtedy som s ňou nebola vonku, nechce ísť nikde, ani len pred dom, stále plače!! Zlomil si jej srdce. Toto mala byť akože odplata alebo čo? Zato čo ti ona spravila? Strašne si klesol u mňa. Myslela som si že ju ľúbiš. Vieš ako som vám to priala. Lenže ty pojebeš jej kamarátku a nič si z toho nerobíš. Je mi z teba zle. Lenka je totálne mimo. Nevieš čo si týmto chcel dosiahnuť. Keby sa jej aspoň ospravedlníš, ale nie, ty nič, radšej si pekne odpochoduješ do Anglicka, a vieš čo? Zhni si tam!!!“

Neviem čo spraviť. Rozmýšľam nad tým. Já to neberiem ako odplatu, nikdy som to tak nechcel a ona keď ma opustila s hentým tak to bolo všetko v poriadku? Vtedy bola ona dobrá? Len nervy mi spravila bože. Idem radšej von lebo tu niečo rozbijem.

Prišiel som do baru, opil som sa. „Už mám v sebe dosť. Musím ísť domov. Ako za starých časov.“ pousmial som sa.

Ráno sa prebudím. Premýšľam čo som to večera robil. Pozriem sa do zrkadla, moje oči sú červené ako by som plakal. Snažím sa spomenúť si. Po chvíli mi to príde.

Zničujúci pocit ma dostáva, chcem byť s ňou. Čo som to spravil? Prečo mi to došlo až teraz, keď je už neskoro. Ty si jediná ktorú milujem a miloval som. Ostáva mi zle, to som nebol já, to bol niekto iný. Chcem vrátiť čas a rozhodnúť sa inak. Viete čo som? Strašne veľký somár. Lenka, je mi to ľúto neviem čo ďalej.

Celý týždeň som myslel len na Lenku, ako sa jej ospravedlniť . Toto som naozaj nechcel. Nechcel som aby prežívala to čo ja. Musím sa vrátiť. Stále som na to myslel. Dnes je štvrtok. Hovorím šéfovi „Na zajtra potrebujem voľno.“ Povedal, že to nebude problém.

Prídem domov, objednal som si letenku. Musím ísť za ňou!

Konečne som priletel. Srdce mi bije ako o závod, ale viem že je jediná ktorú chcem. Nadávam, nemôže ísť ten vlak rýchlejšie. Už som zas doma v rodnej dedine. Vystupujem z vlaku. Niektorí ľudia nechápu, čo tu robím. Pozerajú po mne a pýtajú sa ma, „Ty tu čo robíš?“

Pošlem ich kade ľahšie, ponáhľam sa. Utekám. Aj keď už nevládzem ale chcem byť už s ňou.

Kapitola 13.

Koniec

Nevládzem, pomaly odpadávam, ale už som pri nej. Zazvoním. Von vyjde jej brat. „Ty tu čo chceš?! Nestačilo ti, čo si jej spravil?

„Lutujem to, chcem ju vidieť a nič mi v tom nezabráni. Chcem sa jej ospravedlniť!! Prosím pusti ma za ňou!“ Videl, že to myslím vážne. Vošiel som do jej izby, ležala tam ako mŕtva. Bolo mi jej ľúto. Otočila sa. Nechápala, že som tam. Nevedel som ako začať, padol som na kolená a so slzami v očiach som jej povedal:

„Lenka prepáč mi to, nechcel som. Som strašný somár. Nevieš čo to do mňa vošlo. Ach som strašný debil. Nič horšie som ti ani nemohol spraviť. Je mi to tak strašne ľúto, ale už viem, že ty si jediná ktorú milujem, ty si tá pravá. Ty si ňou vždy bola aj budeš. Prečo mi to prišlo až potom čo som ti spravil? Viem, možno mi neodpustíš, vlastne si to nezaslúžim. Ale som si istý tým že milujem teba. Tvoj úsmev tvoje oči.

Tvoje dotýkanie sa ma. Všetko, ty si anjel pre moju dušu. Nebudem vedieť na teba zabudnúť. Bude ma to ničiť, ak budeš nešťastná. Cítim sa tak previnilo. Potrebujem ťa, zachrániť tvoj život aj keby to stálo môj. Prepáč mi to. Už viac neodídem od teba. Rozhodol som sa ostať tu s tebou. Nezaujímam ma už viac Anglicko. Nezaujímam ma nič, len ty. Pretože moja láska k tebe je silná. Viem že chcem byť s tvojou dušou. Prosím odpusti mi.“

Nevedel som už viac so seba vydať hlások. Chcel som iba jej odpustenie a jej objatie. V tom ma objala a povedala „Odpúšťam ti, tebe sa nedá neodpustiť. Bez teba si neviem predstaviť život, si ten jediný, ktorého budem milovať.“ Ehol som si k nej objal som ju a ležali sme tam hodiny. Slnko už zapadlo a vyšiel mesiac, my sme tam ležali. Boli sme ticho, nebolo to trápne ticho. Bolo to ukludňujúce a nemyslel som na nič iné, len na to že ju už neopustím.